

at naar han afflediges fra sit Embede paa Grund af Forhold, som i større eller mindre Grad kunde lægges ham til Last, er Aarsagen ham tilregnelig. Derfor man altsaa ikke havde anden Bestemmelse end § 1, saa maatte ganske sikkert Resultatet blive det, som Finanssubvalget har anset for at være det rigtige. Men her er en anden Bestemmelse, som jeg nævnte før, nemlig den 6te Paragraph, og den staar efter min Opfattelse ikke ganske i Overensstemmelse med § 1. Den siger nemlig, at Betingelsen for, at en Embedsmand kan afflediges, saaledes at hans Pension kun kan fastsættes ved Lov, er den, at han har gjort sig skyldig i Misligheder, der uden dog at medføre Embedets Forbrydelse berører ham den Agtelse og Ælbid, som er nødvendig for Embedsmanden. Det, som det nu kommer an paa, er, om det i dette Tilfælde kunde siges, at den Paagjældende havde gjort sig skyldig i Misligheder af den Art. Herom kan jeg ogsaa tænke mig, at Meningerne kunne være forskellige; det beror naturligvis paa, hvilken Betydning man vil lægge i dette Ord Misligheder, men det er ganske sikkert, at dette Ord har en særlig teknisk juridisk Betydning, som blandt Andet ogsaa er gjort gjældende af Domstolene, og som fører til, at man i dette Tilfælde maatte sige, at der ikke var begaaet Misligheder af den Paagjældende, og at derfor Betingelsen for Anvendelsen af § 6 ikke var tilstede. Det havde ganske vist været muligt ikke bestomindre at affledige den Paagjældende efter § 6 og saa ladet det komme an paa, hvad Domstolene vilde dømme. Naar man imidlertid som jeg har den Overbevisning, som væsentlig er støttet paa tidligere Domme, at Resultatet vilde blive det af mig nævnte, at Domstolene vilde erkende den Paagjældendes Berettigelse til Pension efter § 1, anstaa jeg det og anser det fremdeles ikke for heldigt at fremkalde en saadan Strid i Opfattelsen mellem Domstolene paa den ene Side og Administrationen og Repræsentationen paa den anden Side. Men dertil kommer endnu en Betragtning, som ærede Medlemmer maa holde mig tilgode, at jeg ikke ganske har kunnet skyde tilside, og det er den, at i det Dieblik det i den juridiske Verden opfattes og stemples saaledes, at den Mand, som afflediges efter § 6, har gjort sig skyldig i Misligheder i den særegne, juridiske Betydning, i den Forstand nemlig, at der dermed forbindes Begrebet om en vis Uredelighed, vilde det ikke have været forspåklig handlet af Justitsministeren, som overfor denne Handling skal have haade det juridiske og moralske Ansvar, om han for sit Vedkommende vilde have stemplet denne Mand, som maatte siges i Forveien at have været haardt nok behandlet, som en Person, der havde gjort sig skyldig i Misligheder. Mine Herrer, jeg kunde med god Samvittighed ikke gjøre det. Efter den Opfattelse, jeg har af den paagjældende Mand's Embedsgjerning, maa det, jeg

gjentager det, ligge temmelig klart for, at jeg maatte anse ham for umulig i dette Embede, og at jeg har maattet anse det for min Pligt at bevirke hans Afstedigelse, samt fremdeles, at jeg maatte anse det for urigtigt at gjøre det paa en saadan Maade, at Straffen saa at sige udvirkedes, og det kunde jeg have gjort. Administrationen vilde have kunnet lade ham forpinde som Herredsfoged fra den paagjældende Herredsfogedstilling og dog ikke i Birteligheden have stillet ham saaledes, at han var kommet til at lide noget Væsentligt derved. Ærede Medlemmer skulde ogsaa tage dette i Betragtning, thi man skal være varsom med at friste Administrationen til at gaa den Slags Veie, hvilket jeg har anset for urigtigt, hvorfor jeg heller ikke har gjort det. Men samtidig med, at jeg har haat den Opfattelse, at den Paagjældendes Forhold var saaledes, at det egne sig til at give ham Afsted, medens jeg altsaa har haat den Opfattelse, at han ganske vist har gjort sig skyldig i et Forhold, som i mange Henseender fortjente i høi Grad at misbilliges, samtidig dermed har jeg ogsaa den fuldstændige Overbevisning, at man vilde gjøre den paagjældende Embedsmand megen Uret, dersom man mistænkte ham for Noget, der paa nogen Maade kunde siges at være uredeligt. Svad man heller ikke kan lade ude af Betragtning, er det Vidnesbyrd, han har faaet af sin nærmeste Foresatte, hans Amtmand, der vil være mange af de Herrer bekendt som en dygtig og nidkær Mand, og denne Amtmand's Vidnesbyrd er endog i ualmindelig Grad rosende for den Paagjældende. Jeg skal tilføie, at jeg som tidligere Justitsminister ogsaa kan bevidne, at han har været en nidkær og ivrig Embedsmand i sin Tjeneste, ja han har maasse været for ivrig og for nidkær, og det er maasse tilbøielig Forklaringen til den megen Misstemning, den megen Forsølgning, han har været udsat for. Hvorledes man skal forklare sig, at en i flere Henseender baade dygtig og nidkær Embedsmand har kunnet lade sig saadanne Forhold falde til Last som de, han har gjort sig skyldig i, skal jeg ikke komme nærmere ind paa her. Den Forklaring, som ligger nærmest, er af den Art, at Enhver, som opfatter Sagen paa samme Maade som jeg, vil, det skal jeg gjentage, yderligere søle sig opfordret til ligesom jeg at anse den Paagjældende som en meget uheldig Mand, og ikke at drive Forsølgningen videre.

Sørensen: Jeg kan godt være enig med det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgrebs (Klein) i, at den Vedkommende vistnok kan søle sig som en meget uheldig Mand; derom kan der maasse ikke være ret megen Tvivl, men saa meget mere beklageligt er det, at det ærede Medlem, som dengang var Justitsminister, ikke har ladet ham, hvad han vistnok har haat i sin Haand, søle sin Ulykke en Del mindre, end han nu maa